

גופים להיות במחיצתם

אורי פרסטר

המגע האסור

לא לתפס את היד המושטת.
לא לרצות במגע האסור.
לא להביט כשהיא מתפשטת.
לא לעשות לה את מה שעשוי.

לא להחליף מספרים בהסתה,
לא להמיר מלים בחשכה.
לא לרצות ולא להעתר,
לסלח, אך לא לומר סליחה.

לא להסיר את העור מהגלד.
לא להסכים לשרפת הבגדים.
לא לחשוף הבשר, קלפתו של השלד,
לא להביט בבדים מתיחדים.

לא לחשוף את הגוף הגרום.
לקפל, להסתיר השרוול הפרום.
לא לאחז ביד המושטת,
לדבא כל רצון מול תשוקה שנצתת.

מנקודת המבט של החוויה הגופנית-תנועתית של העצמי הינקותי ניתן להצביע על שתי מציאויות גופניות-התייחסותיות שונות לחלוטין זו מזו: מציאות החיק לעומת מציאות ה'מול'.

(יונה שחר לוי, מטפלת בתנועה ומורה ליוגה)

מאז ומתמיד, מגיל הנערות בערך, אני מחפשת גופים להיות במחיצתם. הצניחות החוזרות ונשנות אל תוך החזה העצום והרך של האחות בקופת חולים, נכנעת לעילפון סביב הרגע בו המחט נכנסת לי לווריד והדם נשאב, במלתחות הנשים של הבריכה על הגג בדיזינגוף סנטר בין כל הגופים הזקנים, היפים, כשהכל מתרחש ב-slow motion ומותר לי להיות שם, כאילו זה טבעי. בשיעור גאגא אני לא מפסיקה לזוז, נכנסת ויוצאת מההכרה, מהמודעות העצמית, נמשכת להביט בגופים, העורות החשופים, הקעקועים, השיער על הרגליים, כבית השחי, במפשעות.

וזה הכל מגעגוע לגוף האחד והיחיד, הגוף שכבר אין לי אליו גישה, כי משהו התקלקל מאז שבעל כורחי, גיליתי את המין. אמא שלי כאן, אבל גופה שלי איננו שלי יותר. אני אומרת לבן שלי: תחבק אותי ותן לי כוח, הוא מסכים לחבק ואני שואבת כל מה שאפשר מהגוף הקטן. כל אמא יודעת מה עושה חיבוק של ילד. אבל הבת שלי רק בת שבע וכבר אני מרגישה איך היא מתרחקת, איך האיברים שלה כבר לא מסתדרים בדיוק על שלי.

אני מצטערת. האם גם אמא שלי מצטערת? איפה יהיה לי גוף להסתדר בדיוק עליו, בלי הדרישה של המין? אני מחפשת כל הזמן; אחות קופת חולים, המלתחה, גופים חשופים, אבל אני מוצאת רק את האוברדן, את הצעה, את הפשרה.

